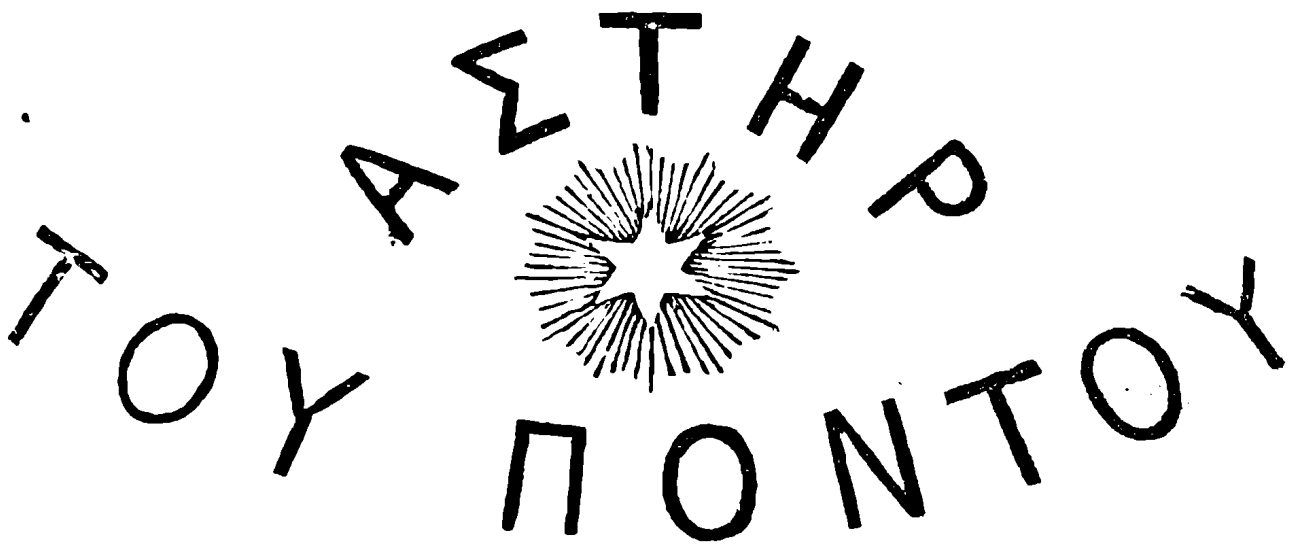

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΗΘΙΚΑ

Περαίνοντες τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ διατριβὴν ἡμῶν, περὶ «τοῦ ἐκ τῶν προλήψεων καὶ τῆς ἀγραμματοσύνης τῶν γυναικῶν κινδύνου», ἐλέγομεν ὅτι ὀφείλομεν νὰ πρὶκίσωμεν τὰς θυγατέρας ἡμῶν δι' ἐκείνων τῶν γνώσεων καὶ μαθησεων, αἵτινες ἀπαιτοῦνται ὥπως ἀναδείξωσιν αὐτὰς καὶ ὡς συζύγους καὶ ὡς οἰκοδεσποίνας καὶ ὡς μητέρας καὶ ὡς πολίτιδας. Φέρε ἀναπτύξωμεν νῦν διὰ βραχείων, ὡς ἔνεστι, τὴν κλῆσιν ταύτην καὶ ἀποστολὴν τῆς γυναικὸς καὶ τί πράττουσα δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπιτυχέστερον τὸν προορισμὸν τῆς. Καὶ πρῶτον ἐξετάσωμεν τίνα τὰ καθήκοντα αὐτῆς ὡς συζύγου καὶ οἰκοδεσποίνης, δεῦτερον τίνα τὰ ὡς μητρὸς καὶ τελευταῖον τὰ ὡς πολίτιδος.

Α'. Ἡ γυνὴ ὡς σύζυγος καὶ οἰκοδεσποινα.

Ἡ γυνὴ, συνερχομένη μετ' ἀνδρὸς εἰς νόμιμον γάμου κοινωνίαν, συγκροτεῖ μετ' αὐτοῦ ἐν σῶμα ἠθικῶς ἀδιάρετον καὶ ἀδιάτκαστον, συνταυτίζει μετὰ τῆς ἐκείνου τὴν ἐαυτῆς ὑπαρξιν καὶ τοὺς πόθους καὶ τὰς ἐλπίδας καὶ τὰ συμφέροντα. Πρώτιστον λοιπὸν καθήκον τοῦ τε ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς εἶναι νὰ τηρήσωσιν ἀδιάρρηκτον ἠθικῶς τε καὶ σωματικῶς τὸν ἱερὸν καὶ ἅγιον δεσμὸν, τὸν συνδέσαντα αὐτοὺς εἰς σάρκα μίαν, κατὰ τὰς διακελεύσεις τῆς θρησκείας: «Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος, πόρνος δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεὶ ὁ Θεός». Ἀκολουθῶς ὀφείλουσι νὰ ἐργασθῶσιν ἐπιμόνως, ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ σφαίρᾳ, πρὸς πορισμὸν τῶν πρὸς ἀξιοπρεπεστέραν αὐτῶν, ὡς οἶάν τε.

συντήρησιν ἐπιτηδείων καὶ τὴν βαθμιαίαν ἐπαύξησιν τῆς ἤδη κεκτημένης οὐσίας. Διὸ ὁ μὲν ἀνὴρ ἀποφέρει ἐκάστοτε τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ προκύπτοντα κέρδη, ἡ δὲ γυνὴ ἀποταμιεύει καὶ ἐξασφαλίζει τὰ συγκομισθέντα, καλλύνει τὸν οἶκον, διευθετεῖ τὰ ἐν αὐτῷ, ἐπιδιορθώνει ἐγκαίρως τὰ ἐπιδιορθώσεως χρήζοντα, ἐπιτηρεῖ ἵνα μὴδὲν ἐξ ἀμελείας φθάρῃ ἢ ἀπολεσθῇ, μετέρχεται σῶφρονα φειδῶ καὶ οἰκονομίαν ἐν τε τῇ διαίτῃ καὶ τῇ περιβολῇ καὶ ἐν γένει φροντίζει ἵνα δι' ὀλιγωτέρων, ὥς οἶόν τε, δαπανῶν ἐπαρκῇ εἰς τὰς τοῦ οἴκου ἀνάγκας καὶ τηρῇ τὴν ἀπαιτουμένην εὐπρέπειαν. Ἐὰν δὲ τυχὸν συνεζεύχθῃ μετ' ἀνδρὸς οὐ πάνυ εὐκαταστάτου ἢ ἀτυχήσαντος ἐν ταῖς ἐπιχειρήσεσιν αὐτοῦ καὶ εἰς δυσάρεστον οἰκονομικῶς περιελθόντος κατὰστασιν, τότε ἡ γυνὴ ἐπὶ μᾶλλον ὀφείλει νὰ ἐντείνῃ τὰς ἑαυτῆς προσπάθειας, παραμυθοῦσα μὲν καὶ θαρρύνουσα τὸν τεθλιμμένον καὶ ἀπέλπιδα σύζυγον, συναντιλαμβανόμενη δὲ καὶ αὐτὴ τοῦ πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς οἰκονομικῆς αὐτοῦ καταστάσεως ἀγῶνος, διὰ τε τῆς ἀτομικῆς αὐτῆς ἐργασίας καὶ τῆς περικοπῆς τῶν μὴ ἀπολύτως ἀναγκαίων δαπανῶν τοῦ οἴκου. Τὰς προσπάθειας δὲ αὐτῆς ταύτας ἀναπτύσσει ἐπιτυχέστερον, ἔάν τύχῃ ἐξασκηθεῖσα καὶ ἀποκτήσασα πείραν καὶ ἐμπειρίαν περὶ τε τὴν ῥαπτικήν καὶ τὰς λοιπὰς ταῖς γυναικῶν ἀρμεζούσας

τέχνας. Δυστυχῶς ἔμως πολλαὶ τῶν γυναικῶν, παραγνωρίζουσαι τὴν ἱεράν αὐτῶν ταύτην ἀπαστολήν, ἅμα συζευγνύμεναι τρέπονται ὅλως ἀντιθετὸν πορείαν. Παραμελοῦσι μὲν τὸν οἶκον φθειρόμενον καὶ λεηλατούμενον ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν, αὐταὶ δὲ συχνάζουσιν εἰς χοροὺς καὶ θέατρα καὶ συμπόσια, πολυτελῶς καὶ μετ' ἐπιδεικτικῆς ἀσεως καλλωπιζόμεναι κα', ὥς πῖθη καὶ ἡ ψιττακοί, σπεύδουσι ν' ἀπομιμῶνται ἐλεεινότατα πᾶν ὅ,τι ἐν Δύσεως προέρχεται, ἔστω τοῦτο καὶ ἐξαμβλωματικὸν καὶ κακόηθες. Διὸ τῆς ἀνηκούστου δὲ ταύτης καὶ ἀπονενοημένης σπατάλης προκαλοῦσι ραγδαίαν τὴν καταστροφὴν τῶν συζύγων, τάρασσονται καὶ θορυβοῦσι καὶ κραυγάζουσι, καὶ τέλος ὅταν ἐννοήσωσι τὸ μάταιον, τῆς ἐπιμονῆς αὐτῶν καὶ ἐπὶ τοῦ βαλαντίου τῶν συζύγων ἀναγνώστωσι διαμπερές καὶ μεγάλοις γράμμασι κεχαραγμένον τὸ παλαίφατον: «οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος», ἔμμανεῖς ἐν τῇ ἐξάψει τῆς κούρης αὐτῶν ἀγχανκτήσεως, ἀθετοῦσιν ἀσυστόλως τοὺς ὄρκους καὶ καταπατοῦσιν ἀνευθριάστως τὰ ἱερώτατα πρὸς πλήρωσιν τῶν οἰκτρῶ φαντασιοπληξίῶν τοῦ διαχένου αὐτῶν ἐγκεφάλου. Ἐκ τούτων δ' ἐρίδες καὶ διαπληκτισμοί, δίκαι καὶ διαζύγια καὶ πλείσται ἄλλαι ἀποτρόπαιοι ἀσχημῖαι ἀναστατοῦσι τοὺς οἴκους, συνταράσσουσι τὴν κοινωνίαν καὶ βλάπτουσι καίριως τὴν ἀνθρωπότητα.

ὅστω δὲ ὁ μὲν ἅγιος τοῦ γάμου δε-
 ήμις, ὁ ὑπὸ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ
 εὐρῶς θεοπισθείς πρὸς ἐπαύξησιν καὶ
 πληθυσμὸν καὶ εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρω-
 πίνου γένους, ἀποβαίνει ζυγὸς τὰ μά-
 λα ἐπαχθῆς καὶ μισητὸς καὶ ὀλέθρι-
 ος· ἡ δὲ γυνή, ἡ ὡς σύντροφος τῷ
 ἀνδρὶ δεθείσα, ἵνα ἐν μὲν ταῖς εὐ-
 τυχίαις ἐπιτείνῃ τὴν χαρὰν αὐτοῦ
 καὶ ἀγαλλιάσιν καὶ στεφανώτῃ τὸν
 ἔλθον, ἐν δὲ ταῖς δυσχερείαις καὶ ταῖς
 ἀτυχίμασι πρᾶνῃ αὐτοῦ τὸ ἄλγος
 καὶ ἀναπτέρωτῃ τὸ φρόνημα καὶ ζω-
 ογονήτῃ τὴν καρδίαν, μεταβάλλεται
 παρὰ φύσιν εἰς τέρας ὤμὸν καὶ ἀ-
 πάνθρωπον, εἰς μαινάδα σκιρτῶσαν
 καὶ σπαράττουσαν, εἰς βδέλλαν εἰ-
 δεγῇ καὶ ἀκόρεστον, πᾶσαν ζωτικὴν
 τοῦ ἀνδρὸς ἰκμάδα λυσσωδῶς ἐκμυ-
 λῶσαν· καὶ πολλοὶ ἀριθμοῦνται οἱ
 δειλαιοὶ ἄνδρες, οἱ μὴ δυνηθέντες
 ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὴν τοιαύτην τῶν
 ἑαυτῶν συζύγων ἀπηνῇ κατάθλιψιν,
 ἀλλ' ἀώρως ἐπιζητήσαντες καὶ εὐ-
 ρόντες τὴν αἰωνίαν αὐτῶν ἀπαλλα-
 γὴν καὶ ἀνάπαυσιν. Ταῦτα λέγον-
 τες δὲν διανοούμεθα νὰ καταδικάσω-
 μεν τὰς χαριέσσας δεσποίνας ὅπως
 παραμελῶσιν ἢ καταστρέφωσι τὰ ὑ-
 κνὰ τοῦ Θεοῦ δαψιλευθέντα αὐταῖς τοῦ
 κάλλους καὶ τῶν θελγήτρων δῶρα·
 πῶναντίον φρονοῦμεν ὅτι αὐτὸς ὁ
 Θεὸς ἐπιτάττει τῇ γυναικὶ ν' ἀνα-
 πύσῃ τὰ θεσπέσια ταῦτα τῆς φύ-
 σιος χαρίσματα, διὰ κοσμίου κόσμου
 καὶ αἰνλγας τινὸς μαρμαρρέσεως αὐτὰ

περιβάλλουσα, ἵνα πληρέστερον δυ-
 νηθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν κλήσιν αὐ-
 τῆς καὶ ἀποστολὴν, ἵνα, δηλονότι,
 πόθον καὶ ἔρωτα ἐμπνέουσα διάπυ-
 ρον καὶ γοητεῖαν ἐξασκοῦσα ἐπὶ τῆς
 καρδίας τοῦ ἀνδρὸς ἀκαταμάχητον,
 πληρώτῃ αὐτὸν καὶ θάρρους καὶ ἐλ-
 πίδος καὶ ζωῆς καὶ σφρίγγους καὶ χαρᾶς
 καὶ ἀγαλλιάσεως.

Ὅτι δὲ ὁ ἡμέτερος διῆσχυρισμὸς,
 ὅτι ἡ θεὰ τῆς ἰλαρᾶς μορφῆς καὶ τῆς
 γλυκείας χάριτος ἀνακουφίζει τὰς
 ἠθικὰς τε καὶ σωματικὰς ἀλγηδόνας
 καὶ ἐντείνει καὶ ζωογονεῖ τὰς δυνά-
 μεις καὶ τὸν νοῦν, δὲν εἶναι οἰκτρὰ
 ὑπερευαισθήτου καρδίας πλάνη, οὐδὲ
 νοσηρᾶς φαντασίας ἀποκύημα, ἀλλ'
 ἀλήθεια καὶ πραγματικότης πάσης
 ἀμφισβητήτεως ἀνεπίδεκτος, κατα-
 δείκνυται ἐκ τοῦ καθιερωθέντος ἐν
 τοῖς πλείστοις καὶ κρατίστοις τῶν νο-
 σοκομείων τῆς Ἑσπερίας θεσμοῦ, ἵνα
 αἱ νοσοκόμοι ὥτι νεάνιδες εὐειδεῖς καὶ
 χαριέσσαι· ἔξοχοι δὲ καὶ διαπρέπεῖς
 τῆς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐπιστήμης μύ-
 σται ἐπεβεβαίωσαν καὶ ἐπεκύρωσαν
 τὴν τοῦ μέτρου τούτου ἄκρως λυσι-
 τελῇ σκοπιμότητα, σωτηριωδεστέρως
 ἢ τὰ ἥρωϊκώτερα τῶν φαρμάκων ἐ-
 πενεργοῦντος ἐπὶ τῆς καταστάσεως
 τῶν πασχόντων.

Καταδικάζομεν λοιπὸν οὐχὶ τὴν σε-
 μνήν· ἐκείνην καὶ χαριέσσαν φιλοκαλίαν
 τὴν ἀναδεικνύουσαν τὴν τοῦ σώματος
 εὐρυθμὸν κομψότητα καὶ τὴν τῶν με-
 λῶν ἁρμονικὴν συμμετρίαν, ἀλλὰ τὴν

ἀνήκουστον ἐκείνην, ὡς προέφημεν,
καὶ ἀπονεννημένην σπατάλην, τὴν
διηνεκῇ καὶ φρικώδῃ τοῦ προσώπου
ψιμμουθίωσιν, τὴν καταπληκτικὴν τοῦ
σώματος καταφόρτωσιν διὰ πολυτε-
λῶν κοσμημάτων, τὴν ἀένναον ἀλ-
λαγὴν ἐσθήτων βαρυτίμων, κατὰ τὰς
ιδιοτρόπους ἐκάστοτε ὑποδείξεις τοῦ
ἀπαισίου καὶ φθοροποιοῦ συρμοῦ, καὶ
τὴν ἀκάθεκτον πρὸς τοὺς χειροὺς καὶ
τὰς διασκεδάσεις ἐπιρρέπειαν. Γυνὴ
ζῶσα οἶον ἀνωτέρω περιεγράψαμεν
βίον, οὐ μόνον τὴν καταστροφὴν ἐ-
πιφέρει τοῦ οἴκου, ἀλλὰ καὶ ἑαυτὴν
ἐκθέτει εἰς τὸν γέλωτα μὲν καὶ τὴν
περιφρόνησιν τῶν εὖ φρονούντων, εἰς
τὰς προσβολὰς δὲ καὶ τὰς ὕβρεις τῶν
κακοήθων, χωρὶς νὰ ἔλῃ τὸ δικαίω-
μα οὔτε νὰ παραπονεθῇ κατὰ τῶν
πρώτων οὔτε νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ
τῶν δευτέρων. Οἱ ἀθάνατοι ἡμῶν
πρόγονοι, οἱ τὴν λατρείαν τοῦ ὠραίου
ζωηρότερον ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους
λαοὺς συναισθανθέντες καὶ τὴν ἀ-
παράμιλλον αὐτῶν καὶ ὑπερφυᾶ κα-
λαισθησίαν ἐπὶ λίθων καὶ σανίδων
ζῶσαν καὶ ἔμψυχον, οὕτως εἰπεῖν,
ἐντυπώσαντες, μετὰ τῶν ἀνεκτιμή-
των θησαυρῶν τῆς ἐνθέου αὐτῶν με-
γαλοφυίας καὶ ὑποθήκην ἡμῖν κατέ-
λιπον πολυτιμοτάτην, τὸ φιλοκα-
λεῖν μετ' εὐτελείας. Εἰς τοῦ-
τοιούτων ἔγκειται ἡ ἀληθὴς ἀξία
μῆς οἰκοδεσποίνης, εἰς τὸ γὰρ μεταβά-
λῃ διὰ τέχνης ἀπαραμίλλου καὶ
εἰς εὐτελεῖαν εἰς ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ

πολυτιμότερα κατὰ τὴν χάριν καὶ
τὴν κομψότητα, εἰς τὸ νὰ κατορθώ-
σῃ ὥστε οἱ ἕτεροι δαπανηρῶν ἐνδύ-
ματων καὶ κοσμημάτων νὰ δι-
θῇ ἐν ταῖς συναναστροφαῖς ὑπὲρ π-
σας τὰς ἄλλας, τὰς ἰσοπάλους καὶ
αὐτῇ κατὰ τὸ καλὸς καὶ τὰς
θικὰ θέλγητρα, πολυτελεστέρας
τῶν ἑαυτῆς φερούσας ἐσθῆτας καὶ
βαρυτιμότερα κοσμήματα. Δυσχε-
ρὲς τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ ἄξιον τῆς σπ-
οδῆς καὶ τῆς ἐνδελεχοῦς μερίμ-
νῶν ἐπὶ καλαισθησίᾳ ἐναβρυνομέν-
δεσποινῶν.

Ἐξεθήκαμεν ἀνωτέρω τὰς δυσαι-
στούς σκηνάς, ἃς προκαλεῖ ἡ κοῦ-
πολλῶν γυναικῶν πρὸς τὴν πολυ-
λειαν καὶ τὴν σπατάλην ἀφηνίασι.
Τὰ τοιαῦτα βλέποντες πλείστοι τι-
νέων ἀμελιῶς ἔχουσι πρὸς σύνα-
ποιοῦτον ἀπεχθοῦς δεσμοῦ, ἔνιοι
καὶ φρίκην αἰσθάνονται ἀπερίγραπ-
τὴν καὶ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ γάμου πρ-
φερόμενον ἀκούοντες. Καὶ ἐπειδὴ
ἀγαμία παρὰ ταῖς γυναῖξιν θεωρεῖται
ὄνειδος, οἱ δύστηνοι πατέρες ἀναγκ-
ζονται νὰ ὑποστῶσι θυσίας ὑπερ-
βόλους καὶ ὑπὲρ τὰς δυνάμεις αὐτῶν
πολλάκις, ὅπως καταστείλωσι τὴν τῆ
γαμβρῶν ἀποστροφὴν ταύτην καὶ ἀ-
τηδίαν. Πάλλουσι λοιπὸν ἐν ταῖς πα-
λάμαις ὑπέρπυρα χρυσοῦ κερμάτια
ἵνα ἐκ τῆς στιλπνῆς αὐτῶν θέα
ἐκθαμβούμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ ἡδέος ἡ-
χοῦ κατακηλούμενοι χειροθήβεις γίνων-
ται οἱ ἀδάμαστοι πῶλοι. Ἀλλὰ

πλεῖσται, μὴ δυνάμεναι νὰ ἐπαρκέ-
σωσιν εἰς τὰς μεγάλας τῶν μνηστή-
ρων ἀπαιτήσεις, οὐδεμίαν παραλείπου-
σιν εὐκαιρίαν ὥπως σαγχηνεύσωσί τινα
καὶ πίπτουσι πολλάκις αἱ τλήμονες
ὡς θήρματα ὀρεκτικὸν εἰς τὸν πλατὺν
ράουγγα τῶν λύκων· διότι πλεῖστοι
τῶν νέων καίτοι ἀποστρεφόμενοι,
δι' οὗς ἐξήθικται λόγους, τὴν σύνα-
ψιν νομίζου γάμου, μὴ δυνάμενοι δ-
μως καὶ νὰ κατατεῖλωσι τὰς φυ-
σικὰς τῆς σαρκὸς ὁρμὰς, οὐδὲ ἀνεχό-
μενοι νὰ στερηθῶσι τῆς ἀπὸ τούτων
ἡδονῆς, μέγιστους ἐπινουῶσιν ἐκάστοτε,
ἵνα συμβιβάζωσι τὰ ἄκρα ταῦτα ἐ-
ναντία, ἵνα ὁδηλονότι καὶ τῶν ἀπὸ
τοῦ γάμου ἡδονῶν ἀπολαύσωσι καὶ
τῶν ἐκ τούτου ὑποχρεώσεων καὶ
καθηκόντων ἀπαλλαγῶσι. Καὶ εὐ-
χερῶς κατορθοῦσι τοῦτο, ὡς ἀπεδείξα-
μεν ἄνωτέρω. Ἐκ τούτου δὲ δια-
φορὰ καὶ ἀτέλγεια καὶ πᾶσα λύπη
ἐπιπολάζει ἀκολασίας· ἐκ τούτου
πληθῶρα μὲν νόθων, σπάνις δὲ γνη-
σίων τέκνων ἐπικρατεῖ. Ἀλλὰ καὶ
νόθα καὶ γνήσια εἶναι ἐπίσης καχε-
ρτικά καὶ ἀφυᾶ καὶ ἀνάπηρα, τὰ μὲν
νόθα διὰ τὴν ταρχὴν καὶ τὴν ἀγω-
γὴν, ὑφ' ἧς κατέχονται οἱ ἀθεμίτως
σημνουσιζόμενοι, τὰ δὲ γνήσια διὰ
τὴν πρόωρον τῶν γονέων παραλυ-
σίαν καὶ τὴν ἐξάντλησιν παρ' αὐ-
τοῖς τῆς γενετησίου ἐρμῆς καὶ δυ-
σχεμίας.

Ὅφειλousι λοιπὸν οἱ ἀρμόδιοι ἐν
κάστη κοινωνίᾳ νὰ μορφώσωσιν

δεῖ τὰς παρθένους, ἵνα γνωρίσωσι καὶ
γνωρίσασαι· δυνηθῶσι καὶ δυνηθεῖ-
σαι· θελήσωσι νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν
ἱερὰν αὐτῶν κλῆσιν καὶ ἀποστολὴν
ὡς συζύγων καὶ οἰκοδεσποινῶν, καὶ τό-
τε οἱ μὲν νέοι προθύμως θὰ σπεύσωσι
ν' ἀπολαύσωσι τῆς συζυγικῆς εὐδαι-
μονίας καὶ ἀγαλλιάτεως, τὰ δὲ προ-
εκτεθέντα κακὰ θέλουσι περισταλῇ ἢ
καὶ ἐλοσχερῶς ἐκλείψει.

« Ὀλβιος ἂν εὐδαίμων, ὅστις
μετ' ἐρεῦνας τοῦ ἀτρύτους
εὔρε κόρην δειλὴν, ἥτις,
ὥτε μέλισσα ἐργάτις,
μοχθεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν
κρύπτουσα τὰ θέλγητρά της,
τὴν δὲ νύκτ' ἀνοίγει φίλτρων
θησαυροὺς ἀνεξαντλήτους »!

Ἡ χαριεστὰς αὕτη στροφή ἐγκλείει
ὄντως τὸ μύρον τοῦ συζυγικοῦ ὄλβου.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ γυνὴ
νὰ ᾔηται σώφρων καὶ πιστὴ σύζυ-
γος καὶ ἔμπειρος οἰκονόμος καὶ οἰ-
δέσποινα, ἀλλ' ὀφείλει καὶ νὰ ὑπο-
τάσσεται προθύμως εἰς τὸν ἑαυτῆς
σύζυγον, ὡς ἐντέλλεται ὁ ἀπόστολος
Παῦλος: « Αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίους ἀν-
δράσιν ὑποτασσέσθωσαν ». Ἡ γυνὴ
ὡς ἐκ τῆς φύτεως ἀσθενεστέρα οὔσα
τοῦ ἀνδρὸς καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀποστο-
λῆς αὐτῆς ὑπολειπομένη ἐκείνου κατὰ
τε τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν
ἐμπειρίαν τῶν ἐγκοσμίων, ὀφείλει
ν' ἀποδεχθῇ τὰς παρ' ἐκείνου διδο-
μένας αὐτῇ συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας
καὶ νὰ συμμερισθῇ τὰς σκέψεις αὐτοῦ

Ταῦτα λέγοντες πολὺ ἀπέχομεν τοῦ νὰ φρονῶμεν ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι καταδεδικασμένη νὰ κύπτῃ ὑπὸ τὴν δεσποτείαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ νὰ ἐκτελῇ δουλικῶς πᾶν τὸ ὑπ' ἐκείνου ἐπιτασσόμενον· ἄπαγε! Εἴπομεν ὅτι ἡ γυνὴ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς συγχροτοῦσιν ἐν σῶμα, ὅτι συνταυτίζουσι τοὺς πόθους καὶ τὰς ἐλπίδας καὶ τὰ συμφέροντα καὶ ἐργάζονται ἀμρότεροι ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐπιδόσεως καὶ εὐδαιμονίας. Ὡς σύντροφοι λοιπὸν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἐπιδιώκοντες σκοπὸν, συνδιασκέπτονται συνεχῶς καὶ ὠρίμως, συζητοῦσιν ἐμβριθῶς καὶ ἐμπεριστατωμένως καὶ γνωματεύουσι τίνα τὰ καταλληλότερα καὶ ἀσφαλέστερα μέσα, τὰ πρὸς πλήρη καὶ ταχεῖαν ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ συντείνουντα. Ἐν δὲ τῷ συζυγικῷ τούτῳ συμβουλίῳ, ἐπειδὴ ὁ ἀνὴρ ὑπερτερεῖ κατὰ τε τὰς γνώσεις καὶ τὴν ἐμπειρίαν καὶ συνεπῶς τὴν ὀρθότητα τῶν κρίσεων καὶ ἀποφάσεων, ἡ γυνὴ ἀπονέμει τὸν προσήκοντα σεβασμὸν εἰς τὴν ὑπεροχὴν ἐκείνου, ἐκθέτουσα καὶ αὐτὴ μειλιχίως τὰς ἑαυτῆς παρατηρήσεις καὶ τὰς ιδέας καὶ τὰ φρονήματα, ἐπὶ ἀντικειμένων ἰδίως εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἑαυτῆς ἐνεργείας ὑπαγομένων. Ὁρθότατα λοιπὸν καὶ εὐφρέστατα παρετήρησέν τις ὅτι, « ἂν ὁ Θεὸς ᾔθελε νὰ καταστήσῃ τὴν γυναῖκα κυρίαν τοῦ ἀνδρὸς, ᾔθελεν ἐξαγάγῃ αὐτὴν ἐκ τῆς

τὴν πλάσει ἐκ τῶν πεδῶν τοῦ τὴν ἔπλασεν ὅμως ἐκ τῶν κόλπων τοῦ ἵνα καταστήσῃ αὐτὴν σύντροφον αὐτοῦ ἰσότιμον ». Παραδεχόμεθα πληρέστατα τὴν γνώμην ταύτην ἀντιπαρατηροῦντες μόνον ὅτι ἡ γυνὴ οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἐπλάσθη ἐκ τοῦ ἀνδρὸς καὶ συνεπῶς ὀφείλει νὰ προσηλωθῇ καὶ ν' ἀφισιωθῇ ὅλως πρὸς αὐτόν. Ὀφείλει λοιπὸν ν' ἀγαπᾷ καὶ σέβῃ καὶ τιμᾷ καὶ πᾶν πρόσωπον τὴν ἀγάπην καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὸν σεβασμὸν τοῦ ἑαυτῆς συζύγου χαῖρον, τὴν πενθεράν, τοὺς ἀνδρὰ δέλφους, τοὺς φίλους. Δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ μισῇ καὶ ἐχθαίρῃ οὕς τυχὲν ὁ συζυγὸς· διότι τὸ μῖσος καὶ ἡ ἐχθρὴ εἶναι αἰσθήματα ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενα εἰς τὴν φύσιν τῆς γυναικὸς ἢ καὶ καρδία ἐπλάσθη καὶ πρέπει νὰ μείνῃ διὰ παντὸς νηὸς ἀγάπης ἀσείκτου. Ἐὰν ὅμως ἡ ἐχθρὰ καὶ ἀντιπαιθεῖα τοῦ συζύγου πρὸς τινὰ πηγᾷ ἐξ ὑπονομιῶν αὐτοῦ ὅτι ἡ σύζυγός τι διατηρεῖ ἀθεμίτους μετὰ τοῦ μισομένου προσώπου σχέσεις, ἡ γυνὴ τότε ὀφείλει νὰ ρυθμίσῃ τὴν διαγωγὴν αὐτῆς οὕτως, ὥστε νὰ καταπέσῃ ἀφ' ἑαυτῆς ἡ εἰδεχθὴς τοῦ συζύγου πλάνη, καὶ τοῦτο ὀφείλει νὰ κατορθώσῃ χωρὶς οὐτε νὰ ἐπιδείξῃ ἢ νὰ αἰσθανθῇ ἐν καρδίᾳ αὐτῆς μῖσος ἢ ἀπέχθειαν πρὸς τὸ ὑποβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ συζύγου πρὸς πρόσωπον, οὐτε δὲ νὰ ἐξελθῇ τι ὀρίων εὐσχημοσύνης καὶ τῆς αξιοπρεπείας. Ἐὰν ὅμως πρᾶγματι ἀποπειρᾷ

τις νὰ διαφείρη τὴν ἀρετὴν τῆς, ἡ γυνὴ τότε ὀφείλει χωρὶς τὰ διαταράξῃ ποῶς τὴν ἡσυχίαν τοῦ συζύγου τῆς, ἐλθέουσα αὐτὸν ἰσως καὶ εἰς δυσάρεστους συνεπείας, ὀφείλει, λέγομεν, διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ν' ἀποκρούσῃ τὰς προσβολὰς καὶ νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν θρασὺν πολμητίαν ὅπως συναισθανθῇ τὸ ἄτοπον καὶ ἀνῆθικον τῶν προτάσεών του. Ἐὰν ὁμοίως αὐτὸς ἐξακολουθήσῃ ἐπιμένων, τότε ἡ γυνὴ, τὴν ἀρετὴν αὐτῆς καὶ σεμνότητα πρὸ παντὸς ἄλλου τιθεμένη, ὀφείλει νὰ ἐκθέσῃ λεπτομερῶς τὰ πάντα εἰς τὸν ἑαυτῆς σύζυγον πρὸς προληψιν παντὸς ἀπευκταίου, δυναμένου νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ἀνοχῆς τῆς.

Καταστρέφοντες τὸ μέρος τοῦτο τοῦ λόγου ἡμῶν δὲν δυνάμεθα ἀλλ' ἢ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἐνδόμυχον ἡμῶν χαρὰν ὅτι αἱ παρ' ἡμῖν δέσποιναι διακρίνονται ἰδίως ἐπὶ σωφροσύνη καὶ σεμνότητι καὶ πίστει καὶ ἀφροσύνῃ πρὸς τοὺς ἑαυτῶν συζύγους· ἀλλὰ καὶ ὡς οἰκοδέσποιναί διαπρέπουσιν· ἄσμενοι δὲ βλέπομεν ὅτι ἐν τε τῷ σχολείῳ ἐπιμελῶς ἐξασκοῦνται περὶ τὰ χειροτεχνήματα αἱ ἡμέτεραι παρθέναι καὶ μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν δὲ αὐτῶν πλείστα, καὶ ἐκ τῆς εὐπορωτέρας τάξεως, συχνάζουσιν ἐφ' ἱκανὸν χρόνον διάστημα εἰς ἰδιωτικὰ ῥαπτικῆς καταστήματα, ὑπὸ γυναικῶν διευθυνόμενα, πρὸς ἀπόκτησιν εὐρυτέρας πείρας καὶ εἰδί-

κότητος. Εὐχόμεθα λοιπὸν εἰς τὰς μελλούσας ταύτας συζύγους καὶ οἰκοδέσποινας προαγωγὴν καὶ ἐπίδοσιν ἐν ταῖς ἀξιεπαίνοις αὐτῶν προσπαθείαις καὶ προσθήκην κομψότητος καὶ ἐπαύξεσιν φιλοκαλίας, πληθώραν τε ἐπὶ πᾶσιν ἀγαθῶν καὶ τῆς εὐδαιμονίας τὸ ἔπαρκον.

(Ἔπεται συνέχεια)

Γ. Π.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

Βραχέα περὶ Ῥητορικῆς.

(Συνέχεια).

Περὶ λεκτικοῦ.

Ὁ ῥήτωρ πρέπει νὰ μεταχειρίζεται λεκτικὸν καλόν.

Αἱ ἀρεταὶ τοῦ λεκτικοῦ εἶναι : 1) ἡ καθαρότης, 2) ἡ σαφήνεια, 3) ἡ γλαφυρότης καὶ 4) ἡ ἀρμονία.

Καθαρότης λεκτικοῦ λέγεται ἡ χρῆσις λέξεων καθιερωμένων ὑπὸ τῆς συνηθείας τῶν περισσοτέρων καὶ λογιωτέρων ἀνδρῶν τοῦ ἔθνους καὶ ἡ ἀποφυγὴ τῆς χρήσεως ξένων λέξεων ἢ ἀπηρχαιωμένων ἢ μὴ κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ ἑτυμολογικοῦ τῆς Γραμματικῆς ἐσχηματισμένων.

Σαφήνεια δὲ καλεῖται ἡ τοιαύτη τοῦ λεκτικοῦ σύνταξις, ἡ ὁποία καθιστᾷ τὰ ὑπὸ τοῦ ῥήτορος

λεγόμενα εὐνόητα καὶ εὐκατάληπτα. Τοῦτο δὲ κατορθοῦται, ἐὰν ὁ ῥήτωρ ἐκ τῶν προτέρων μελετήτῃ καλῶς τὸ ζήτημα, περὶ τοῦ ὁποίου προτίθεται νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ σχεδιάσῃ καλῶς τὴν τάξιν, καθ' ἣν ἕκαστον τῶν μερῶν τῆς ὑποθέσεως αὐτοῦ θὰ διαπραγματευθῇ, ἐπιδιώκῃ δὲ τὴν κυριολεξίαν καὶ σπανίως μεταχειρίζεται ὀνόματα διαφορουμένην, ἔχοντα σημασίαν ἢ ἐκφράσεις αἰνιγματώδεις καὶ μεταφορικάς.

Γλ α φ υ ρ ό τ η ς δὲ ὀνομάζεται ἡ τοιαύτη τοῦ λεκτικοῦ κατασκευὴ, δι' ἧς τεῦτο καθίσταται πλούσιον καὶ τερπνὸν διὰ τινων τροπῶν καὶ σχηματισμῶν, παρεχόντων ἔμφασιν καὶ χάριν εἰς τὸν ῥητορικὸν λόγον καὶ κοσμοῦντων αὐτὸν διὰ μεγαλοπρεπῶν καὶ ἡδίστων κοσμημάτων.

Ἀ ρ μ ο ν ί α δὲ λέγεται ἡ τῶν λέξεων κατάταξις εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ προκύψῃ ἐκ τοῦ ἤχου αὐτῶν εὐαρμυστία εὐχάριστος εἰς τὴν ἀκοήν. Τοῦτο δ' ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ μέ λ ο υ ς, τοῦ ῥ υ θ μ ο ῦ, τῆς με τ α β ο λ ῆ ς καὶ τῆς μ ι μ η τ ι κ ῆ ς ἀ ρ μ ο ν ί α ς.

Περὶ τρόπων.

Ὅπως τὸ λεκτικὸν τοῦ ῥήτορος καταστῇ γλαφυρὸν, πρέπει νὰ κοσμηθῇ διὰ τῶν λεγομένων τ ρ ό π ω ν καὶ σ χ η μ ά τ ω ν.

Τρόπος καλεῖται ἡ μεταβολὴ τῆς λέξεως ἢ τῆς προτάσεως ἀπὸ τῆς

κυρίας σημασίας αὐτῆς εἰς ἄλλην σημασίαν ἔχουσιν σχέσιν πρὸς τὴν πρώτην. Ἰπάρχουσι δ' ὡς ἐκ τούτου δύο εἴδη τ ρ ό π ω ν, οἱ περὶ τὴν λ έ ξ ι ν τ ρ ό π ο ι καὶ οἱ περὶ τὸν λ ό γ ο ν τ ρ ό π ο ι.

Οἱ κυριώτεροι περὶ τὴν λέξιν τρόποι εἶναι: 1) ἡ μεταφορὰ, 2) ἡ συνεκδοχή καὶ 3) ἡ μετωνυμία. Οἱ δὲ κυριώτεροι περὶ τὸν λόγον τρόποι εἶναι: 1) ἡ ἀλληγορία, 2) ἡ περίφρασις, 3) ἡ ὑπερβολὴ καὶ 4) ἡ εἰρωνεία.

Μ ε τ α φ ο ρ ά λέγεται, ὅταν ἡ λέξις ἀπὸ τῆς κυρίας σημασίας μεταφέρηται εἰς ἄλλην ὁμοίαν καὶ ἀνάλογον τῆς πρώτης, π. χ. ἀλώπηξ κυρίως λέγεται τὸ ζῶον (ἡ ἀλεπού), μεταφορικῶς δὲ ὁ πικροῦργος ἄνθρωπος· κορυφή, κυρίως λέγεται ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου, μεταφορικῶς δὲ τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ βουνοῦ· πόδες κυρίως λέγονται οἱ πόδες τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων, μεταφορικῶς δὲ καὶ οἱ τῆς τραπέζης καὶ τὰ κάτω μέρη τοῦ βουνοῦ· ποιμὴν μεταφορικῶς σημαίνει βασιλεὺς ἢ ἀρχιερεὺς. Λαμπρὸν κυρίως λέγεται τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον λάμπει, ἀλλὰ μεταφορικῶς σημαίνει ἔνδοξος, καλὸς, δηλ. ὠραῖος καὶ τὰ ὅμοια· ἄνθος κυρίως λέγεται τὸ λουλούδι, ἀλλὰ μεταφορικῶς σημαίνει ἡ ἀκμή, π. χ. ἀνθούντα πράγματα λέγονται τὰ ἐν ἀκμῇ ευρισκόμενα· τὸ ἄνθος τοῦ στρατοῦ σημαίνει τὸ καλλίτερον, ἀνδρειότερον μέρος τοῦ

στρατοῦ. Ῥάπτειν δόλους σημαίνει μεταφορικῶς σχεδιάζειν δόλους, ὡσ-
αύτως καὶ τὸ ὑφαίνειν βουλὴν ση-
μαίνει σκέττεσθαι. Ἐαρ τοῦ βίου λέ-
γεται μεταφορικῶς ἡ νεότης. βράζου-
σα καρδία σημαίνει μεταφορικῶς ἡ
τεταραγμένη καὶ πλήρης σφοδρῶν
αισθημάτων. ζέον αἷμα=τὸ ζωηρὸν
αἷμα.

Συνεκδοχή δὲ καλεῖται ὅταν
λέγεται: 1) τὸ ὅλον ἀντὶ τοῦ μέ-
ρους, 2) τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλου, 3)
τὸ ἐν ἀντὶ τῶν πολλῶν, 4) τὰ πολ-
λὰ ἀντὶ τοῦ ἐνός, 5) τὸ γένος ἀντὶ
τοῦ εἶδους, 6) τὸ εἶδος ἀντὶ τοῦ γέ-
νους, 7) ἡ ὕλη ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς
ὕλης κατασκευασμένου ὄργάνου, 8)
τὸ ἡγούμενον ἀντὶ τοῦ ἐπομένου καὶ
9) τὸ ἐπόμενον ἀντὶ τοῦ ἡγουμένου.

Μετωνυμία δὲ καλεῖται ἡ
χρῆσις 1) τοῦ συγκεκριμένου ἀντὶ
τοῦ ἀφηρημένου, καὶ τάνάπαλιν, 2)
τοῦ περιέχοντος ἀντὶ τοῦ περιεχο-
μένου, καὶ τάνάπαλιν 3) τοῦ σημεί-
ου ἀντὶ τοῦ σημαινομένου, καὶ τάνά-
παλιν καὶ 4) τῆς αἰτίας ἀντὶ τοῦ
ἀποτελέσματος καὶ τάνάπαλιν.

Ἀλληγορία λέγεται ἡ συ-
νεχὴς μεταφορά, ἡ ὁποία διήκουσα
δι' ὁλοκλήρου προτάσεως ἢ περιόδου
ἢ πολλῶν περιόδων ὑποδηλοῖ διέ-
φορον ἔννοιαν παρὰ τὴν ἐκ τῶν λέξε-
ων ἐμφαινομένην. οἷον: καρδίαν μὴ
ἐσθιε=μὴ λυποῦ.

Εἰς τὴν ἀλληγορίαν ὑπάγονται: 1)
τὸ αἰνίγμα, 2) ὁ γρίφος, 3) αἱ αἰνιγ-

ματώδεις γινῶμαι ἢ παροιμίαι, 4) οἱ
μῦθοι καὶ 5) αἱ τοῦ Εὐαγγελίου πα-
ραβολαί.

Περίφρασις λέγεται ἡ διὰ
περισσοτέρων λέξεων ἔκφρασις ἐννοίας,
ἣτις ἡδύνατο καὶ διὰ μιᾶς λέξεως νὰ
ἐκφρασθῇ, ὡς: δίκην δοῦναι=τιμω-
ρηθῆναι.

Ὑπερβολὴ δὲ λέγεται ἡ ὑ-
πέρμετρος αὐξήσις ἢ μείωσις τῶν
πραγμάτων.

Εἰρωνεία δὲ καλεῖται ἡ χρῆ-
σις καλῶν ἐπιθέτων ἢ φράσεων μὲ
ὑπονοουμένην ἀντιθετον σημασίαν, ἐκ-
δηλουμένην δι' ἰδιαιτέρου τόνου τῆς
φωνῆς τοῦ ῥήτορος.

Θ. Γ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἰουλία

Η'.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡ δυστυχὴς ἀπε-
φάσισε νὰ ἐγκαρτερήσῃ πάντοτε ἐλπί-
ζουσα. Εἰς ποῖον; Καὶ αὕτῃ πλέον δὲν
ἐγίνωσκε. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι τὰ πάντα
εἶχον συνομόσει κατ' αὐτῆς.

— Τί πταίω; ἔλεγεν ἡ δύστηνός. Δι-
ατί τοσαύτη καταφορὰ ἐναντίον μου;
Οὐδένα ἠδίκησα καὶ ἐν τούτοις οὐδαμό-
θεν βοήθεια, οὐδαμόθεν συνδρομή... Καὶ
'Εκεῖνος εἰς ὃν οἱ πάντες πρέπει νὰ ἐλ-
πίζωσι καὶ ... ὦ! διατί διστάζω νὰ
τὸ εἴπω; ... καὶ 'Εκεῖνος ... μ' ἐγ-
βόλιπεν!

Παρήλθον ἔτι μία, δύο ἡμέραι. Ἡ τροφή ἐξέλιπε σχεδόν ἐξ ὀλοκλήρου, αὕτη δὲ ἀνεζητεῖ τεμάχια ἄρτου, ἅτινα ἄλλοτε εἶχε περιφρονήσει, καὶ δι' αὐτῶν προσεπάθει νὰ κορέσῃ τὴν πείνάν της. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἐξηντληθησαν ταχέως.

Καὶ ἰδοὺ ἡ πείνα, τὸ ἀκαταμάχητον τοῦτο θηρίον, ἐπεφάνη ἀπειλητικόν, ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ φοβερᾷ καὶ σκελετωδὲ μορφῇ...

Κατ' ἀρχὰς ἠσθάνθη τὴν μεγίστην ἐκείνην ὀρεξιν, ἣτις θασανίσασα αὐτὴν ἐπ' ὀλίγον ἠρξάτο βαθμηδὸν ἐξαφανιζομένη, μετὰ δὲ τινα χρόνον ἐξέλιπε καθ' ὀλοκληρίαν. Διηλθεν ὥρας τινὰς ἐν τολαύτῃ καταστάσει, ἀλλ' εἴτα ἠσθάνθη τὰς δυνάμεις αὐτῆς ἀσθενούσας, τὸν στόμαχον τρέμοντα, τὰ ὦτα βομβοῦντα, τοὺς πόδας κλονουμένους. Κατελήφθη ἐξ ἐλιγγιάσεως.

Ἡ δύστηνος νεᾶνις ἔφθασεν εἰς τὴν στιγμήν ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἐνεκα τῆς μεγάλης οὐδύνης δὲν δύναται νὰ καταμετρησῇ ἀκριβῶς τὸ ἀκροσφαλὲς τῆς θέσεώς του. Ἦνυλκει τὸ εἰς οὐδεμίαν στερεὰν βάσιν στηριζόμενον ἐκεῖνο θάρρος ἐκ τῆς ἀπελπισίας. Ἠλπίζε μὴ γινώσκουσα καὶ αὕτῃ πόθ' ἐν προήρχετο ἡ ἐλπίς ἐκείνη.

Πολλάκις βλέπομεν ἄνθρώπους γελῶντας, ἐνῶ εἰσι περικυκλωμένοι ὑπὸ συμφορῶν!

Ὅταν ὁμως εἶδεν ὅτι δὲν τῇ εἶναι πλέον δυνατόν νὰ ὑποφέρῃ, ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἤρξαντο μὴ διακρίνοντες ἀκριβῶς τὰντικείμενα, ὅταν ἠσθάνθη τοὺς πόδας χαμπατομένους, κατελήφθη ὑπὸ φόβου καὶ ἐγένετο διάθροχος ὑπὸ ψυχροῦ

ἰδρώτος.

Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ δράμῃ εἰς τὸν θυρωρὸν, ὅπως παρ' αὐτοῦ ζητησῇ τεμάχιον ἄρτου· ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θὰ ὑπενθυμίσῃ αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν ἣ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θ' ἀπαιτησῇ το ἐνοίκιον, ἐκράτησεν ἑαυτῆς. Ἐσκέφθη νὰ δράμῃ πρὸς τινα τῶν γειτόνων, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐκρατήθη, διότι ἐστοχάσθη ὅτι θὰ ἦτο ὅλως ἀνωφελὲς νὰ παρατείνῃ τὴν ἀγωνίαν της, τρώγουσα τεμάχιον ἄρτου καὶ εἴτα ἐπανερχομένη εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν· πρὸς τοῦτοίς μεθ' ὅλας τὰς ἀτυχίας ἡ ὑπερηφανία τῆς νεάνιδος διέμεινεν ἀκατάβλητος.

— Λοιπὸν, Θεέ μου, ἀφρεύκτως προ-
ώρισται ν' ἀποθάνω; Ν' ἀποθάνω νέα
τόσῳ καὶ τόσῳ οἰκτρῶς! εἶπεν ἡ ἀθλίη
δακρύουσα. ὦ μητέρα μου, μητέρα μου,
σύ, ἣτις μὲ βλέπεις ἄνωθεν, στηριζόν με
κατ' αὐτὴν τὴν φοβεράν ὥραν! Κινδυνεύω νὰ παραφρονήσω... Θεέ μου, Θεέ μου! δὲν ἐξηντληθῇ ἡ κατ' ἐμοῦ ὀργή σου; δὲν ἐξιλειώθῃς ἀκόμη καὶ μὲ τυραννεῖς τοσοῦτον, ὥστε ἦμην ὁ πρῶτος τῶν κακούργων; Τί ἐπραξά ἐναντίον σου, ὦστε νὰ ἦμαι ἀξία τῆς τοσαύτης ὀργῆς σου;... Ἡ ἐπλάσας τὸν κόσμον σου διὰ νὰ ζῇ καὶ συμπεριφέρηται ἄλλως, ἢ, ἂν τὸν ἐπλάσας τοιούτον, ἐδημιούργησας αὐτὸν ἐν στιγμῇ ὑπερτάτης κακίας καὶ ὀργῆς διὰ νὰ διασκαδάζῃς βλέπων αὐτὸν δυστυχὴ καὶ πάσχοντα καὶ χαίρης ἐπὶ ταῖς θλίψεσιν αὐτοῦ;...

Ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἀποθάνω, ἐξηκολούθησε μετὰ τινα παύσιν μειδιῶσα. Ναί, θ' ἀποθάνω, προσέθηκε μετὰ γέλωτος σαρδωνικοῦ ἡ δυστυχὴς, ἣς ἤρξαντο διασπλενόμεναι αἱ φρένες. Πόσον ὠχρὸς ἦκε

νατος ὁ ἐκ τῆς πείνης! Ἐξαπλοῦταί τις ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἡ ψυχὴ του ἐξέρχεται ἀθορύβως καὶ ἡσυχως.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἐν τούτοις ἐρραίνετο ὅτι ἐφοβεῖτο νὰ κατακλιθῇ· ἐνόμιζεν ὅτι ἄμα πράξασα τοῦτο θ' ἀπέθνησκε. Διηγέρθη ἐν αὐτῇ τὸ αἰσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Ἐμεινεν ὑψω ἐπὶ τινὰ ὥραν σιωπηλὴ καὶ σκεπτομένη. Αἰφνης εἶδε χαρτίον τι συνεπτυγμένον εἰς τινὰ τῶν γωνιῶν τοῦ ὧματιοῦ, ἐρρίφθη κλονουμένη ἐπ' αὐτοῦ, ἤνοιξεν αὐτὸ μετὰ πυρετώδους ταχύτητος καὶ ἀνέγνω :

« Ὠραία καὶ χαρίεσσα Ἰουλία!

Εἶμαι κληρονόμος πλουσίας περιουσίας καὶ οὐδένα ἔχω συγγενὴ διαμφισβητοῦντα αὐτήν. Εἶδα τὴν ἐξαισίαν καλλοιῇ σου καὶ ἐσκέφθην ὅτι εἶναι λυπηρὸν σὺ τόσῳ νέα καὶ τόσῳ ὡραία, ὀρφανὴ καὶ ἄνευ προστάτου, νὰ τήκησαι καὶ μαραίνησαι ὑπὸ τῆς ἐργασίας, ἐνῶ ἡδύνασο νὰ καταστῇς κυρία ἱκανὴ νὰ διεγείρῃς τὸν φθόνον καὶ τὴν ζηλοτυπίαν τῶν εὐειδεστέρων τῶν Παρισίων γυναικῶν· ἐνῶ ἡδύνασο νὰ ἔχῃς ἀμάξας ὑπὸ τὰς διαταγὰς σου, πολυτελεῖς ἐνδυμασίας καὶ κοσμήματα, θεωρεῖα εἰς τὰ θέατρα καὶ θαυμαστάς εἰς τοὺς περιπάτους.

Ἡ περιουσία μου καὶ ὁ κύριός της εἶναι πρόθυμοι νὰ εὐρεθῶσι πρὸ τῶν πο-

ἀπηλπιδόμην πρὸ ὀλίγου. Εἶναι, λέγει, πλούσιος, καὶ ὅλος του ὁ πλοῦτος θὰ γείνη ἰδικός μου. Θὰ ἔχω ἀμάξας, θεωρεῖα, κοσμήματα, θαυμαστάς. . . . Τῷ ὄντι πολλὰ πράγματα! Ἐγὼ δὲ ἡ πτωχὴ κόρη τί θὰ θυσιάσω ἀπέναντι ὧν τούτων; Ἀ! Τῷ ὄντι δίκαιος καὶ ἀγαθὸς εἶναι ὁ κόσμος! προσέθηκε καὶ ἐκάθησε πάλιν, διότι καὶ πάλιν αἱ δυνάμεις, αἱ ἐχορήγησαν αὐτῇ ὁ πυρετὸς καὶ ὁ φόβος τοῦ θανάτου, εἶχον ἐξαντληθῇ.

Δὲν εἶχεν ἔτι καθήσει καὶ ὁ θυρωρὸς ἐναφανίσθη.

Λοιπὸν, δεσποινίς, τί ἀπεφασίσατε; ἠρώτησε μετὰ βαναύσου ὕψους ἄμα εἰσελθὼν. Ἐσκέφθητε ἡ ὄχι;

— Ἐγὼ; . . . τί νὰ σκεφθῶ; ἐφέλλισεν ἡ Ἰουλία μὴ δυναμένη νὰ συγκρατήσῃ τὰς πνευματικὰς αὐτῆς δυνάμεις. Ἔνεκα τῆς καταστάσεως εἰς ἣν εὐρίσκετο καὶ μὴ γινώσκουσα τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἀλλὰ περὶ τῆς ἐπιστολῆς καὶ τοῦ ἐνοικίου, δεσποινίς μου.

— Ἀ! περὶ τῆς ἐπιστολῆς καὶ τοῦ ἐνοικίου, ἐπιθύρυσεν ἡ ἀτυχὴς κόρη, ὡς ἡγῶ τῶν λόγων τοῦ θυρωροῦ.

— Ναί, περὶ τῆς ἐπιστολῆς καὶ τοῦ ἐνοικίου· ἐσκέφθη; θὰ σκεφθῇ; διότι πρέπει ἀπεύκτως νὰ κενώτῃς τὸ δωμάτιον, ὡς σοὶ εἶπον.

— Ναί. . . . Θὰ σκεφθῶ, ἀπήντησεν ἡ

ἤμαι εἰς τὸ δωμάτιόν μου μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης περιμένων, προσέθηκεν ὁ θυρωρὸς καὶ ἐξῆλθε.

— Φαίνεται ὅτι τὸ πουλάκι θὰ πέσῃ εἰς τὸ δίκτυ μας, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἅμα ἐξελθὼν. Προχθὲς δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ λόγον περὶ τῆς ἐπιστολῆς, καὶ σήμερον εἶδα ἐν χαρτάκι ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην· βέβαια θὰ ἦναι ἡ ἐπιστολή. Ἀλλὰ ἐπιμονὴν ποῦ ἔχει ὁ διάβολος... Τί ἀνόητος! Ψοφᾷ ἀπὸ τὴν πείναν, ἐνῷ δύναται νὰ γείνῃ μεγάλη κυρία... Ἄς ὑπάγω τώρα νὰ εἶπω τὰ νέα εἰς τὸν κύριον Ἑρρίκον.

Ἐκαστος ἤδη ἐννοεῖ διατί ὁ θυρωρὸς ἐπέμεινε μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπανθρωπίας. Εἶδομεν τὴν νεάνίδα εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς παρούσης διηγήσεως παρακολουθουμένην ὑπὸ τῶν δύο νεανιῶν, ὧν ὁ εἷς ἦτο ὁ Ἑρρίκος, ὅστις, φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν κατόπιν τῆς Ἰουλίας, ἔδωκεν εἰς τὸν θυρωρὸν τὴν πρὸς αὐτὴν ἐπιστολήν, ἣν κατ' ἀρχὰς ἡ κόρη περιεφρόνησε καὶ πρὸς ἣν, πολιορκηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν καὶ παρασυρμένη ὑπὸ τῆς ἐλπίδος τῆς ζωῆς, ἠναγκάσθη νὰ ἐπανέλθῃ. Ὁ νέος καθ' ἑκάστην διήρχετο ἐκ τῆς οἰκίας ζητῶν πληροφορίας παρὰ τοῦ θυρωροῦ, ὅστις ἔλεγεν αὐτῷ ὅτι ἡ νεῆνις ἐπιμένει ἀρνούμενη νὰ ἀπαντησῇ, καὶ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἐκδιᾷσῃ αὐτήν. Ὅτε ὁ μὲν εἶδε χρυσᾷ τινα νομίσματα μεταβάλλοντα ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ Ἑρρίκου εἰς τὸ ἰδικόν του καὶ ἤκουσεν ὅτι θὰ μεταβῶσι καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἀρκεῖ νὰ γείνῃ πιστὸς τοῦ Ἑρρίκου συνεργός, ὁ θυρωρὸς ἀπώλεσε καὶ τὸ ἔσχατον τῆς φιλάνθρωπίας ἔχονος καὶ ἐπετέθη δι' ὅλης τῆς βιαιότητος βίας κατὰ τῆς ἀτυχούς

νεάνιδος.

— Λοιπὸν ἡ τύχη μου ἀπεφασίσθη, εἶπεν ἡ κόρη μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ θυρωροῦ· αὔριον θὰ ῥιφθῶ εἰς τοὺς ὀρόμους, χωρὶς νὰ ἠξεύρω καὶ ἐγὼ τι θ' ἀπογείνω... ὦ! ν' ἀπεθνήσκον ἕως τῆς αὔριον. Τότε θ' ἀπηλασσομένη τῆς αἰσχύνης ταύτης, καὶ τὸ σῶμά μου ὅπως δηποτε ἤθελε ταφῇ...

Διήλθεν ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας. Κατ' ἀρχὰς εἶδεν ὅτι τίποτε εὐκολώτερον τοῦ θανάτου.

— Ἀνοίγω τὸ παράθυρον, εἶπε, ῥίπτομαι καὶ πρὶν φθάσω εἰς τὴν γῆν, τὰ πάντα θὰ ἦναι τελειωμένα.

Ταῦτα δὲ λέγουσα ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ἤνοιξε, παρετηρήσε πρὸς τὰ κάτω, ἀλλὰ πάραυτα ὠπισθοδρόμησε μετὰ φρίκης. Τόσῳ εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ζωὴ μὲ ὅλας αὐτῆς τὰς συμφορὰς καὶ πικρίας εἶ·αι· προσφιλεῖς καὶ γλυκεῖα. Αἱ χεῖρες τῆς ἀνεπαίσθητως διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἀνέγνω καὶ πάλιν.

— Τί ζητοῦσι παρ' ἐμοῦ; εἶπε. Τί ζητοῦσι παρὰ σοῦ, ἀθλίᾳ! ἀνέκραξε μετὰ μικρὰν σκέψιν· ζητοῦσιν ὅ,τι δὲν δύνανται νὰ σὲ ἀπολώσωσι. Ζητοῦσι τὸ μόνον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστρέψῃ ἡ δυστυχία, τὴν τιμὴν σου!

Αἱ! εἶμαι μεμολυσμένη καὶ ἀφροῦ ἐτόλμησα νὰ τὸ σκεφθῶ· εἶμαι ἀξία οἰκτιρμοῦ, προσέθηκεν ἐπιπληττουσα ἑαυτήν. Ἀλλὰ ν' ἀποδιωχθῶ, ἐξηκολούθησε μετὰ τινα παῦσιν, ν' ἀποδιωχθῶ ὡς κύων, ν' ἀπεθάνω τῆς πείνης εἰς τὰς ὁδοὺς; ὦ! εἶναι τρομερόν! εἶναι φρικῶδες! ... Λοιπὸν προτιμότερον ἦτο ἂν

μάρτημα; . . . Τὸ ἀμάρτημα; . . . καὶ πταίω ἐγὼ, ἀφοῦ μοιραία βία με ὤθει πρὸς τοῦτο, χωρὶς νὰ δύναμαι ν' ἀντισταθῶ πλέον; . . . Τίς θὰ με κατηγορήσῃ; . . . Τίς; Ὁ κόσμος ὅλος! Ὅλων οἱ δάκτυλοι θὰ διευθύνωνται πρὸς ἐμέ, ὅλοι θὰ λέγωσιν, ἰδοὺ ἐκείνη!

Καὶ ἡ δύστηνος νέα ἐν τῷ κυκεῶνι αὐτῷ τῶν σκέψεων, ἐν τῷ λαθουρίθῳ ἐκείνῳ τῶν ἀντιφατικῶν ἰδεῶν, ἐξ ὧν οὐδ' ὁ σοφώτερος καὶ θαρραλεώτερος ἡδύνατο νὰ ἐξέλθῃ σῶος καὶ ἀβλαβῆς, κατέληχθη ὑπὸ φρίκης! Ἔστη ὡς ἀπολέσασα τὰς φρένας περίτρομος καὶ ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀκίνητους καὶ ἀπλανεῖς, εἶτα ἐξ ἐνός μιᾶς ὤρμησεν ἔξω τοῦ δωματίου παράφορος, ὥστε ἐδιώκετο ὑπὸ τῶν Ἑρινυῶν! Οὐδ' ἤκουσεν ἐν τῷ διαδρόμῳ, διότι ἦτο νύξ καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ ἰδῇ τινὰ καλοῦντα αὐτὴν μετὰ δειλίας.

Ἐξῆλθε τῆς οἰκίας πάντοτε τρέχουσα ὡς παράφρων.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐξῆλθε κεκυφώς καὶ περίλυπος ὁ μόνος αὐτῆς φίλος, ὁ μόνος αὐτῆς προστάτης, ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος φοιτητής. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν παρηκολούθησεν αὐτὴν, δὲν τὴν εἶδε πλέον.

Ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας περιέμενεν ἡσύχως, μετὰ ταῦτα ὁμως ἡ ἀνησυχία του ἐγενετο πυρετώδης.

— Τί γίνεται; . . . ποῦ εἶναι; . . . μήπως εἶναι ἀσθενής; . . . Διατί δὲν φαίνεται; . . . ἦσαν αἱ βασανίζουσαι αὐτὸν σκέψεις.

Καθ' ἐκάστην ἐφθανε μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας σκοπῶν ν' ἀναβῇ. Ἀλλὰ μὴ τολμῶν ἀνεχώρει πάντοτε σκυπτικός, ὅτε

οὖς, περίλυπος. Ἀπαξ μόνον ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ μετὰ δειλίας, ἂν ἡ Ἰουλίᾳ ᾔῃναι ἐπάνω. Εἶχε καταστῇ ὁ δυστυχὴς ἀντικείμενον γέλωτος εἰς τοὺς πέριξ οἰκοῦντας. Τὴν ἡμέραν ὁμως ἐκείνην ἡ ἀπόφασίς του εἶχε γείνει ἀμετάθετος. Ἐλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ὅσα εἶχε συναθροίσει χρήματα καὶ περιμείνας νὰ ἐπέλθῃ ἡ νύξ εἰσῆλθεν ἡρέμα καὶ ἀπροποδητὴ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀνέβαινε τὴν κλίμακα μετὰ προσοχῆς μεγίστης, ἵστατο περιδεῆς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, κατέβαινέ τινὰς βαθμίδας, ἀνέβαινε πάλιν. Ἐπὶ τέλους κατῴρθωτε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ διαδρόμου περιρρεόμενος ὑπὸ ἰδρώτος. Ἐσκέπτετο τί νὰ πράξῃ, πῶς νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐπίσκεψίν του, ὅτε ἤκουσε θύραν ἀνοιγομένην καὶ προβαίνουσάν μεθ' ὁρμῆς σκιάν γυναικὸς, ἐν ἣ ἀνεγνώρισε τὴν Ἰουλίαν. Ἀπαν τὸ αἶμά του συνέρρευσε εἰς τὴν καρδίαν καὶ μόλις ἐτόλμησε νὰ κράξῃ: Ἰουλίᾳ!

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸν Αὐγούστον τοῦ προσεχοῦς ἔτους συμπληροῦται εἰκοσιπενταετία ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, τοῦ τοσοῦτον ὑπὲρ τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων ἐργασθέντος μέχρι τοῦδε. Τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα αὐτοῦ ἀπεφάσισε νὰ πανηγυρίσῃ μεγαλοπρεπῶς ὁ Σύλλογος δι' ἐπιστημονικοῦ συνεδρίου, ὃς αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐναρξίν τῶν ἐργασιασπαστῶν ταύτων Αὐγούστου καὶ θ' 1886. Σκοπὸς τοῦ Σ.

ερίου ὠρίσθη αὐτὸς ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου, ἤτοι ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ διάδοσις τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν κατὰ τὸ ἡμέτερον ἔθνος: α') δι' ἀνακοινώσεως πραγματειῶν ἀναφερομένων μὲν εἰς τὴν πρόδον τῶν φιλολογικῶν, ἐκπαιδευτικῶν, φυσιογνωστικῶν, ἡθικοκοινωνικῶν καὶ λοιπῶν ἐπιστημῶν, ἔχουσιν δὲ σχέσιν πρὸς τὰ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους καὶ β') διὰ χρηματικῶν προσφορῶν ὑπὲρ τῆς πρόδου κατὰ τὴν Ἀνατολὴν τῶν γραμμάτων καὶ ἐπιστημῶν. Μέλη τοῦ Συνεδρίου ἔσονται: α') ὅσοι τῶν ἡμετέρων καὶ ἀλλοδαπῶν λογίων προσκληθέντες θὰ δεχθῶσι τὴν πρόσκλησιν· β') οἱ ἀντιπρόσωποι ἐπιστημονικῶν συλλόγων· γ') ὅσοι χορηγήσωσι χρηματικὰς δωρεὰς ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τοῦ Συλλόγου· δ') οἱ ἐν Κωνσταντινὶ πόλει ἐπίτιμοι ἐταῖροι τοῦ Συλλόγου καὶ ὅσοι τῶν λοιπῶν δηλώσωσιν ὅτι θ' ἀναγνώσωσι πραγματείαν τινὰ, σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὰ ἔργα τοῦ συνεδρίου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου θὰ ἐκδῶται ὁ Σύλλογος ἐν ἰδίῳ τεύχει καὶ θὰ διανείμῃ εἰς τὰ μέλη τὴν ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας συλλεγεῖσαν καὶ μὴπω ἐκδοθεῖσαν γλωσσικὴν ὕλην τοῦ Ζωγραφεῖου διαγωνίσματος, ἤτοι λέξεις καὶ φράσεις διατηρουμένας ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ, κύρια ὀνόματα, δημοτικὰ ἄσματα, παροιμίας, αἰνίγματα καὶ λογοπαίγνια, παραμύθια, περιγραφὰς παιδιῶν, εὐχὰς κλπ. πρὸς δὲ θὰ ἐκδῶται καὶ τὰς ὑπαρχούσας ἐν τοῖς ἱστορικοῖς, γεωγραφικοῖς καὶ τοπογραφικοῖς ἀνωλότοις φιλανθρωπίας ἔχοντες καὶ τιν τοῦ συνεδρίου τῆς βαναύσου βίας κατὰ προσωρινὴν πρό-

ματευθῇ τὸ συνέδριον, διατιρούμενον εἰς θέματα διὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ φιλολογικοῦ τμήματος, τοῦ ἀρχαιολογικοῦ, τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ, τοῦ ἡθικοκοινωνικοῦ καὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ. Τὰ μέλη ὁμῶς τοῦ Συνεδρίου δύνανται νὰ πραγματευθῶσι καὶ ἄλλα ὑμῶν, ὅσα ἡθέλον κρίνει οἰκειότερα ταῖς ἰδίαις μελέταις· τὸ δὲ ὁριστικὸν πρόγραμμα τῶν θεμάτων μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀναλαβόντων μελῶν νὰ πραγματευθῶσι θέματα ἢ ἀποστείλάντων πραγματείαν τινὰ ἐκδοθήτεται κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1886.

(Ἐκ τῆς «Ἑστίας».)

Ἀστεῖον.

Μικρὸς τις μαθητὴς ἀναγινώσκων τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωαννίδου φιλοπονηθεῖσαν «Ἱστορίαν Τραπεζοῦντος»:

— Δὲν μοὶ λέγεις, μητέρα, ἔχουν παιδιὰ καὶ οἱ δεσπόται;

— Ὅχι, παιδί μου· πῶς σοῦ ἔλθεν ὁμῶς αὕτη ἡ ἰδέα;

— Ἐδῶ γράφει, ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ μητροπολίτου Γερασίμου Ἑλένη ἔκτισε τὴν βρύσιν τοῦ ἀγίου Φιλίππου.

— Ἐχει λάθος, θὰ ἦτο βέβαια ἡ γυναικὰ του, ἀπαντᾷ μεθ' ἀπλότητος ἡ καλὴ μήτηρ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἀσμένως πληροφορούμεθα, ὅτι ὁ ἐνταῦθα Φιλεκπαιδευτικὸς Σύλλογος «Ξενοφῶν» ὥρισε καὶ ἐφέτος περὶ τὰς 60 περίπου λίρας εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν πέριξ Σχολείων καὶ τῶν ἀπόρων μαθητῶν. Διὰ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ Συλλόγου εὐτυχῶς αὐτὰ

φιλανθρωπίας ἔχοντες καὶ τιν τοῦ συνεδρίου τῆς βαναύσου βίας κατὰ προσωρινὴν πρό-